INTERVIUL SĂPTĂMÎNII

SPECTATORUL ANONIM

„FOTBALUL ESTE O STARE DE SPIRIT"

La o oră după meciul cu Finlanda, am primit un telefon. O voce gravă, parcă prea gravă, a comprimat la maximum preambulul, intrînd direct în temă, cu întrebarea :

— Aș vrea să-mi spuneți, tovarășe reporter, dacă v-a plăcut meciul cu Finlanda ?

— Ar trebui să fiu un original cu orice preț ca să spun că mi-a plăcut.

— Cum explicați diferența de la 4—0 la 1—1, pe parcursul unui singur an ?

— Mi-e greu s-o explic. Cu atît mai mult cu cît echipa finlandeză 1971 n-a jucat mai slab decît Finlanda 1972. Dv. v-ați gîndit la o explicație ?

— Da. M-am gîndit. N-aș vrea să dau explicații de tehnician, deși n-ar fi prea greu. Mi-e teamă că o nouă discuție tehnică, în termeni școlărești, ne-ar împiedica iarăși să vedem pădurea din cauza copacilor. Mi-ar fi foarte simplu să încep cu argumentul portarului, spunînd că fără greșeala lui Răducanu am fi revenit acasă cu o victorie. Aș putea vorbi despre prudența defensivă exagerată, a lui Dobrău, care l-a determinat pe Dumitru să joace mai retras, diminuînd forța de atac a echipei. Aș putea să vorbesc despre imensa ocazie pierdută de Neagu la 1—0. Aș putea invoca, mai ales, absența unor foști titulari de forța celor patru D — Dobrin, Dumitrache, Dembrovschi, Deleanu — dar toate astea m-ar obliga și mai mult să meditez asupra faptului că astăzi problema echipei naționale este aceea a stării sale de spirit și mult mai puțin o problemă de obtuzitate tactică sau de erori tehnice.

— Ce vreți să spuneți prin asta ?

— Vreau să spun că între acel 1—1 cu Anglia, de pe Wembley, și acest 1—1 cu Finlanda, pe stadionul olimpic din Helsinki, există o singură relație : la Londra, motorul echipei a avut un acumulator nou, în timp ce la Helsinki, deși a rămas cu același acumulator, el s-a simțit complet descărcat, incapabil să anime motorul

— Sugerați ideea unei oboseli ?

— Mai mult decît atît. Sugerez ideea unei saturații.

— Să nu uităm, totuși, că mulți dintre tricolorii de astăzi sînt foarte tineri. În mediul de astăzi, de la Helsinki, bătrînii echipei au fost încă tinerii Sătmăreanu și Nunweiller VI, jucători de 28 de ani.

— Nu este vorba de vîrsta biologică. Constat cu părere de rău că tricolorii manifestă o oarecare blazare. Ei au obținut destule succese în calificarea pentru Mexic, după deplasări de un exotism incontestabil, la Lisabona, Lausane și Atena, intercalate de frumoasele croaziere braziliene. A urmat Guadalajara, care, din toate punctele de vedere, ale jucătorului și omului, a însemnat o culme. A venit și calificarea pentru sferturile Europei. Dar, după meciurile cu Ungaria, tare mă tem că fotbaliștii noștri au judecat cam așa : **„Și acum, pornim iarăși la drum, tot cu Helsinki, apoi cu Albania, o echipă împotriva căreia n-ai decît de pierdut, și iar cu Vogel și Peter Ducke unde, dacă bați, o să se spună că e normal, iar dacă pierzi... ești pierdut".**

— Sînteți prea sceptic.

— Nu sînt deloc. Dar trag și eu cu urechea. Iată, de pildă. Dinu, care mi se pare singurul jucător român cu inimă mare, și care a fost singurul luptător adevărat la Helsinki, a ajuns să spună, cu o bucurie calmă, că a absolvit anul III la drept, că e acum în anul IV, și a lăsat să se întrevadă că fotbalul e undeva în umbră... Dacă acest formidabil luptător privește cu atîta detașare startul unei noi întreceri, înseamnă că e ceva care nu mai arde cum trebuie, chiar dacă el uită totul în focul bătăliei. Ca să nu mai dau un exemplu din tabăra celorlalți. Iată, Dumitru, de pildă. L-a întrebat cineva, nu de mult : **„Liță, prea te limitezi în ultimul timp la rolul oarecum comod al conducătorului de joc. Tocmai tu, care te-ai bătut în apărare cu Pele, Petras sau cu Peters la Guadalajara".** Și știți ce-a răspuns copilul ? **„Să mai alerge și alții, că eu am alergat destul timp de cinci ani".**

— Dumitru n-a jucat rău la Helsinki.

— Tocmai aici este necazul. Dacă am ajuns să fim mulțumiți de faptul că Dumitru n-a jucat rău la Helsinki, în compania unor jucători care au cel puțin o clasă sub el, trebuie să fim ultra mulțumiți de faptul că Nae Ionescu n-a dat vreo două autogoluri.

— Ce vreți să spuneți prin asta ?

— Vreau să spun că, din păcate, noi reușim să facem totul pentru a le demonstra jucătorilor noștri că sînt de neînlocuit. Cînd unui jucător ca Dumitru i se spune deschis că e mai bun decît trei fotbaliști laolaltă — vezi transferul lui cu surle și fanfare — rezultatul e logic.

— Credeți că Dumitru poate fi reperul cel mai potrivit pentru această discuție telefonică?

— Nu. Mai am exemple din aceeași familie. Dumitrache, de pildă, știe foarte bine că toată lumea abia așteaptă să i se termine cele trei etape de suspendare, pentru a reveni în arenă. Răducanu e convins că e suficient să facă mîine un joc bun, pentru a redeveni cel mai bun portar al țării, așa cum a și redevenit, în doi timpi și trei mișcări, după celebrele meciuri cu Ungaria. Dobrin știe, la rîndul său, că după meciul cu Albania, care se apropie, va fi purtat pe brațe dacă va repeta driblingul din meciul cu Cehoslovacia, lumea uitînd foarte repede că la Bratislava, unde a fost ceva mai greu, el absentase din cauza unor examene.

— Vă întreb, care este soluția ? Vă gîndiți la un nou plonjon spre elementele tinere ? Au trecut doar cîteva luni de la jocul între tricolorii cei tineri și Danemarca, la București ?

— Nu. Nu e vorba numai de asta. E vorba de a face o socoteală simplă. Știu că Angelo Niculescu a făcut o judecată cinstită cînd a luat echipa acum cinci ani. El a evaluat forțele posibile ale echipei noastre. Sînt sigur că, în sinea lui, și-a spus : „Am să joc exact ceea ce pot jucătorii. După cataclismele de pînă acum, de la Zürich și Budapesta, adevăratul curaj e să admiți că 1+1=2 și nu 4 sau 5, cum le place să spună celor dispuși să se legene într-un hamac plin cu iluzii. El a încercat să facă în așa fel încît 1+1 să facă 3. Și a contat pe punctul în plus păstrînd cu o grijă de avar unitatea de fond și de formă a echipei, sacrificînd un nume sau două, de dragul acestei unități. Acesta a fost, de fapt, secretul rezultatelor mai bune ale echipei României în comparație cu resursele echipelor de club și ale fotbalului nostru în general, în comparație cu tot ce se realizase pînă atunci. A venit, însă, vremea oboselii, a scăderii acestei coeziuni sufletești, și, astfel, 1+1= (din nou) 2! De altfel, fenomenul nu este izolat. La U.T.A s-a întîmplat același lucru. Și așa cum U.T.A. nu reușește să legitimeze un Condruc sau un Purima, tot așa echipa națională nu reușește să găsească un vîrf de atac sau o extremă stîngă.

— Vă repet : ce soluție propuneți ? Sper că nu adoptați ideea că echipa noastră a fost văduvită în mod arbitrar de absența unui Pescaru, Oblemenco sau Năstase.

— Nu. Mi-ar fi foarte simplu să propun, în calitatea mea de spectator anonim, ca echipa din meciul cu Albania să-i cuprindă pe Iordache, Smarandache, Bölöni, Mulțescu și pe alți cîțiva. Dar aceasta-i un procedeu mult prea simplist chiar și pentru un spectator anonim. Eu cred că e mult mai important ca tricolorii de astăzi să recunoască, bărbătește, că au jucat slab în Finlanda și că acest joc slab este în primul rînd consecința faptului că „spiritul de pe Wembley" a rămas o amintire. În ceea ce mă privește, după ce am fost bucuros, timp de patru ani, că am reușit să ieșim în lume și cu prețul unor jocuri mai slabe, dar cu rezultate bune, aș vrea să-i asigur pe jucătorii noștri că mă angajez să mă bucur, timp de doi ani, dacă vor pierde jucînd frumos.

— Ce înseamnă să joci frumos ?

— Înseamnă, în primul rînd, să joci mai mult, și cu mai mult foc. Astăzi, în decursul unui meci, noi atacăm de 10 ori, ca să nu fim nevoiți să ne apărăm mai mult decît de 11 ori. Vreau să se dezvolte curajul de a ataca de 30 de ori, fără grija de a ne apăra de tot atîtea ori.

— În meciul cu Albania va fi, desigur, posibil. Dar împotriva puternicei echipe a R. D. Germane ?

— Chiar și împotriva puternicei echipe a R. D. Germane, care, fie vorba între noi, nu este chiar atît de puternică. Vreau să jucăm cu mai mult foc. Nu mai am răbdarea să așteptăm împrejurări favorabile, sau, mai pe șleau spus, mila finlandezilor, la gîndul că ei ar putea să ciupească un punct lui Vogel și Ducke.

— Ce veți spune dacă vom pierde meciul cu echipa R. D. Germane, în deplasare ?

— Aici e toată cheia. Vreau să am curajul să nu spun nimic, să nu fac reproșuri. Vreau, în sfîrșit, să pierdem atacînd.

— Am atacat și în Finlanda ?

— Am avut doar impresia că atacăm. În Finlanda am avut un singur atacant : Dinu.

— Bine, dar l-am văzut rar trecînd linia de centru.

— Atacul nu e o chestiune de poziție. Atacul, ca și fotbalul în general, e o stare de spirit. Aștept de la dv., dacă se poate în numărul viitor, cuvîntul deschis al lui Cornel Dinu. Știu că nu este omul jumătăților de măsură. Îl admir și pentru faptul că a avut curajul de a se expune eliminării la Helsinki, pentru a apăra o cauză pierdută. Timpul jumătăților de măsură a trecut. Vreau să mă verific !

... Și a închis telefonul, ca un adevărat spectator anonim, simbolizînd, parcă, mii de voci.

Ioan CHIRILA

PRIM PLAN

ANGELESCU

Iată un jucător foarte controversat de-a lungul anilor...

Iordan Angelescu a început prin a fi un timid fotbalist student, cu toate tarele care însoțesc această asociere de noțiuni. El a început să joace fotbal adevărat la Știința București, în martie '64, după o lungă copilărie fotbalistică la I.C.A.R. București.

Încă din anii junioratului, Angelescu a plăcut publicului prin alergarea sa de demifondist și printr-o oarecare suplețe, accentuată de finețea trăsăturilor. El a urcat repede spre prima scenă, dar echipa studenților bucureșteni n-a izbutit să-l poarte în Divizia A.

...Angelescu pătrunde în prima divizie prin intermediul Universității clujene. Acesta este momentul de vîrf al carierei lui fotbalistice.

Angelescu a avut cum spuneam, admiratori și detractori. Unul dintre admiratorii lui a

fost antrenorul Constantin Teașcă, adică omul care l-a adus în echipa națională, într-un meci cu Israelul, pe stadionul Republicii. Această simpatie a lui Teașcă pentru Angelescu a fost oarecum de neînțeles, știut fiind că fostul antrenor al echipei naționale era un campion, prin excelență, al jocului cu pase scurte și deviate, în timp ce forța (și slăbiciunea) lui Angelescu au fost întotdeauna lunga cursă solitară, cu mingea la picior, vădind parcă intenția de a intra cu ea în poartă, indiferent de obstacolele întîlnite în cale.

Prin venirea la Rapid, Angelescu a dobîndit un cîmp de acțiune mai vast. Și aici, însă, a rămas de cele mai multe ori un prea mare îndrăgostit de minge, surd la apelurile coechipierilor în teren. (Și, totuși, în zilele sale de mare euforie, i-că, Angelescu a reușit partide mari, care și-au pus amprenta asupra unui joc sau a unui rezultat.)

În ultimul timp, prin plecarea lui Dumitru, se pare că Angelescu va prelua antecamera stoperilor, pentru a-și valorifica din plin marile resurse fizice, corectitudinea tehnică și o anumită abnegație în joc, de care sînt capabili forte puțini dintre jucătorii noștri.

Poate că această nouă investitură va face din Angelescu vedeta pe care unii cronicari o așteaptă de mult...

I. CH.